

РЕШЕНИЕ

№ 935

гр. София, 20.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 20.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **14552** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] ЕИК 12129006/8, със седалище и адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], електронен адрес: [електронна поща], с управител М. Я., чрез адвокат М. К. Д., в качеството му на пълномощник, срещу Ревизионен акт № [ЕГН]/17.04.2012 издаден от орган по приходите при ТД на НАП С.-град, потвърден с решение № 2381 от 05.10.2012 г. от директора на Дирекция „О.” – [населено място] при ЦУ на НАП С..

Жалбоподателят оспорва РА в частта, на установени задължения по ЗДДС в общ размер на 116 695,96 лева, в тази част лихви в размер на 25 725,86 лева, които произтичат от непризнато право на приспадане на данъчен кредит за доставки по фактури, издадени от [фирма], [фирма], „М. К. 2007”, [фирма], [фирма] и „Сим I К.” Е.. Излага съображения за съществено нарушение на материалните и процесуалните разпоредби на закона. В жалбата се посочва практика на С.. Съобразно изложените в жалбата мотиви отправя искане за отмяна на оспорения акт, в частта потвърдена с горепосоченото решение. Претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателя – редовно призован, не изпраща представител.

Процесуалният представител на ответника изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител и не

изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, I отделение, VII състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Ревизионното производство е образувано въз основа на заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1105088/29.04.2011 г., изменена със Заповед № 1111014/21.09.2011 г., - издадени от П. Г. Г. и Ц. К. Н. - на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. с надлежно делегирани правомощия по реда на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № РД-01-6/04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С. и Заповед № 6522 – А/15.09.2011 г. Ревизията е със срок от три месеца и обхваща: ДДС за данъчните периоди от 10.04.2006 г. до 31.03.2011 г.

Горепосочените ЗВР са връчени съответно на 12.07.2011 г. и на 30.09.2011 г.

Поради образувано ревизионно производство на [фирма] с ЕИК[ЕИК] е постъпило искане за спиране от Й. С. К.-А., на длъжност главен инспектор по приходите. На основание чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК, от органа възложил ревизията е издадена Заповед № 1100856/18.10.2011 г., с която е постановено спиране на производството по извършване на ревизията, възложена със Заповед № 1111014 от 21.09.2011 г., считано от 18.10.2011 г. до 18.11.2011 г. Заповедта за спиране на ревизията е връчена на 24.10.2011 г.

На основание чл. 35 от ДОПК, поради отпаднали основания за спирането – изтичане на срока на постановеното спиране на ревизията, от органа възложил ревизията е издадена Заповед № 1112941-В/18.11.2011 г., с която е постановено възобновяване на производството по извършване на ревизията, спряно със Заповед № 1100856/18.10.2011 г., считано от 18.11.2012 г. Заповедта за възобновяване на ревизията е връчена на 28.11.2011 г.

За резултата от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № 1112941-В/08.12.2011 г., който е връчен на пълномощник на дружеството на 16.02.2012 г.

От дружеството е подадена молба с вх. № 10-53-06-2112/27.02.2012 г. във връзка, с която е издадено Решение № 6333/28.02.2012 г., с което на основание чл. 25 от ДОПК е постановено продължаване на срока за подаване на възражение срещу РД № 1112941-В/08.12.2011 г., до 01.04.2012 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, ревизираното дружество не е упражнило правото си и не е подало писмено възражение срещу издадения му РД.

Ревизията приключва с издаването на РА № [ЕГН]/17.04.2012 г., издаден от Й. С. К.-А., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощена със Заповед за определяне на компетентен орган /З./ № К 1112941/20.12.2012 г. на органа възложил ревизията. РА и З. са връчени на 11.06.2012 г.

Решаващият орган се е произнесъл с решение № 2381 от 05.10.2012 г., с което е потвърдил РА № [ЕГН]/17.04.2012 г., в частта на определените за донасяне задължения по ЗДДС общо в размер на 116 965,96 лв. в едно със съответните лихви в размер на 25 725,86 лв. Решението е връчено на ревизирания субект на 23.10.2012 г., видно от приложеното по делото електронно съобщение (л. 14).

В срока за обжалване ревизирания субект е подал жалба до АССГ, с вх. № 53-02-656 от 09.11.2012 г.

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната преписка доказателства.

В изпълнение на служебното си задължение да изясни спора от фактическа страна съда е назначил съдебно – счетоводна експертиза, която в последствие е заличена с

определение от 20.01.2014 г. поради невнасяне на определения депозит.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу годен за обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 156, ал. 5 от ДОПК, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Обжалваният ревизионен акт, в частта му, с която е потвърден при условията на чл. 156, ал. 1 от ДОПК от решаващия орган е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган /З./ № К 1112941/20.12.2012 г., издадена от П. Г. Г. на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол ” при ТД на НАП С. на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определена Й. С. К. - А. на длъжност инспектор по приходите в ТД на НАП – С. град за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма]. Самата З. е издадена от П. Г. Г. началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., чиято компетентност е определена със заповед № РД-01-6 от 04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП – С.. Процесният ревизионен акт е издаден от определения в З. орган по приходите – Й. С. К. - А. на длъжност инспектор по приходите в ТД на НАП - С. град т.е. от лице, разполагащо с материална компетентност при наличието на изрично издадена заповед за определяне на компетентен орган.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че не са представени годни доказателства - за реално-извършени доставки на стоки по см. на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС и възникване на право на данъчно събитие по чл. 25 от ЗДДС. Допълнително определените задължения за ДДС, изцяло произтичат от извършени на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, в вр. с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, корекции на правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 92 668,55 лв. за доставки по данъчни фактури, издадени от „Сим I К.” Е. с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК].

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки относно получените доставки на „Сим I К.” Е. с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК].

Въз основа на подробно изложените мотиви в РА, при определяне на задълженията на ревизираното лице по ЗДДС, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС с РА е извършена

корекция на правото на приспадане на данъчен кредит , както следва:

По отношение на доставките [фирма] с ЕИК[ЕИК] при ревизията е отказано право на данъчен кредит в общ размер на 16 300,00 лв. за данъчен период м.10.2010 г. по 10 броя данъчни фактури, описани на стр. 4 и 5 в РД.

До дружеството е изготвено ИПДПОЗЛ, връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. В указания от органа по приходите срок от връчване на ИПДПОЗЛ, не са представени никакви документи за проверка.

От служебна справка в информационната система на НАП – регистър трудови договори, ревизиращият екип е установил, че доставчикът към датата на издаване на спорните фактури не е разполагал със служители, наети по трудово правоотношение. При ревизията този доставчик не е представил доказателства във връзка с осъществяването на фактурираните доставки. В резултат на което не може да се установи, дали ДДС е начислен в счетоводството на ЗЛ, начина на заплащане между контрагентите, произхода на фактурираните стоки и услуги.

Дружеството е регистрирано по ЗДДС на 01.06.2009 г., deregистрирано от страна на органите по приходи на 12.01.2011 г. и отново регистриран на 03.02.2011 г. На ЗЛ е извършена ревизия за данъчен период 06/2009 г. - 06/2010 г., издаден е РА и са установени задължения в особено големи размери.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя не се сочат нови доказателства във връзка с упражненото право на данъчен кредит по тези фактури.

По отношение доставките от [фирма] при ревизията е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 19 838,93 лева за данъчен период м.03/2010 г. по 4 броя фактури описани на стр. 5 от РД.

Искането за представяне на документи и писмени обяснения на този доставчик също е връчено при условията на чл. 32 от ДОПК, след като търговецът не е намерен на адреса за кореспонденция. При ревизията този доставчик не е представил доказателства във връзка с осъществяването на фактурираните доставки. След извършена проверка в информационния масив на НАП, проверяващите са констатирали, че дружеството е deregистрирано на 07.03.2011 г. по инициатива на данъчен орган. В [фирма] е имало назначени лица по трудов договор - 10 лица. Лицето многократно е издирвано от органите по приходи. На ЗЛ е извършена ревизия, издаден е РА и са установени задължения към бюджета в особено големи размери.

Ревизиращият орган е приел, че този доставчик не е представил доказателства във връзка с осъществяването на фактурираните доставки.

По отношение доставките от [фирма] при ревизията е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 17 499,98 лева за данъчен период 11/2008 г. и в размер на 14 999,89 лева за данъчен период 12/2008 г. по 14 броя фактури подр. описани на стр. 6 в РД, с предмет на спорните доставки – стоки и материали.

Искането за представяне на документи и писмени обяснения на този доставчик също е връчено при условията на чл. 32 от ДОПК, след като търговецът не е намерен на адреса за кореспонденция. След извършена проверка в информационния масив на НАП, проверяващите са констатирали, че дружеството е deregистрирано на 15.12.2009 г. по инициатива на данъчен орган. В [фирма] е имало назначени лица по трудов договор - 14 лица. Лицето е издирвано многократно от органите по приходи и са установени задължения към бюджета в особено големи размери.

Ревизиращият орган е приел, че и този доставчик не е представил доказателства във връзка с осъществяването на фактурираните доставки.

По отношение доставките от [фирма] при ревизията е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 3 550,00 лева за данъчен период м.04/2009 г. по 2 броя фактури описани на стр. 7 в РД.

Искането за представяне на документи и писмени обяснения на този доставчик също е връчено при условията на чл. 32 от ДОПК, след като търговецът не е намерен на адреса за кореспонденция. След извършена проверка в информационния масив на НАП, проверяващите са констатирани, че дружеството е deregистрирано на 06.01.2010 г. по инициатива на данъчен орган. В [фирма] е имало назначени лица по трудов договор- 10 лица. Лицето е издирвано многократно от органите по приходите. На ЗЛ е извършена ревизия, издаден е РА и са установени задължения към бюджета в особено големи размери.

Ревизиращият екип е приел, че и този доставчик не е представил доказателства във връзка с осъществяването на фактурираните доставки.

По отношение доставките от „РАИ ПИ 611“ при ревизията е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 3 821,66 лева за данъчен период м.04/2009 г. и в размер на 6 041,42 лв. за данъчен период 06/2009 г. по 8 броя фактури описани на стр. 8 в РД.

Искането за представяне на документи и писмени обяснения на този доставчик също е връчено при условията на чл. 32 от ДОПК, след като търговецът не е намерен на адреса за кореспонденция. След извършена проверка в информационния масив на НАП, проверяващите са констатирани, че дружеството е deregистрирано на 04.01.2010 г., че в дружеството не е имало назначени лица по трудов договор. Лицето многократно е издирвано от органите по приходи. На ЗЛ е извършена ревизия, издаден е РА и са установени задължения към бюджета в особено големи размери.

Ревизиращият екип е приел, че и този доставчик не е представил доказателства във връзка с осъществяването на фактурираните доставки.

По отношение доставките от [фирма] при ревизията е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 10 616,67 лева за данъчен период м.04/2009 г. по 3 броя фактури описани на стр. 9 в РД с предмет на доставката - услуга.

Искането за представяне на документи и писмени обяснения на този доставчик също е връчено при условията на чл. 32 от ДОПК, след като търговецът не е намерен на адреса за кореспонденция. След извършена проверка в информационния масив на НАП, проверяващите са констатирани, че дружеството е deregистрирано на 02.12.2010 г., както и обстоятелството, че дружеството е разполагало с назначени лица по трудов договор – 6 бр. Лицето многократно е издирвано от органите по приходи. На ЗЛ е извършена ревизия, издаден е РА и са установени задължения към бюджета в особено големи размери.

Ревизиращият екип е приел, че и този доставчик не е представил доказателства във връзка с осъществяването на фактурираните доставки.

След преглед и преценка на събраните в хода на ревизията доказателства, ревизиращият екип е установил, че не са представени никакви доказателства относно извършване на доставките, в резултат на което не може да се установи, дали ДДС е начислен в счетоводството на ЗЛ, начина на разплащане между контрагентите, произхода на фактурираните стоки и услуги. Посочено е още, че по време на проверките на място не са открити в нито едно от горепосочените дружества – търговски обект, складова или производствена база, където да бъде прегледана счетоводна документация.

При горната фактическа обстановка, ревизиращият орган е направил извода, че липсват безспорни доказателства за наличие на доставките, предмет на процесните фактури, във връзка с което следва извода, че данъчно събитие изобщо не е възниквало и следователно съгл. разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от с.з., не е налице право на приспадане на данъчен кредит по отношение на ревизирувания субект.

Съгласно разпоредбата на чл. 71, т. 1 ЗДДС лицето упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит, когато е изпълнило следните условия: притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател. В случая е безспорно доказано наличието на предпоставката по чл. 71, т.1 ЗДДС - притежаването на данъчни документи - фактури, издадени от прекия доставчик. Но за да се признае на получателя по облагаема доставка материалното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 ЗДДС, следва да е изпълнено някое от условията, посочени в чл. 71 ЗДДС, като при изследване предпоставките за възникване правото на данъчен кредит винаги трябва да се държи сметка за това налице ли е облагаема доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9 от ЗДДС и едва след това да се проверява изпълнението на съответните предпоставки, регламентирани в нормата на чл. 71 от ЗДДС. С разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е регламентирано изискване съгласно което правото на данъчен кредит е неразделно свързано с получаването на стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно реалното извършване на облагаема доставка е задължително условие за възникване право на данъчен кредит. Тълкуването на цитираните разпоредби налага безспорния извод, че реалното извършване на облагаема доставка е задължително и необходимо условие за възникване респ. упражняване право на данъчен кредит. Разпоредбата на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС за отказ на данъчен кредит се прилага във всички случаи, когато данъкът по доставките с право на данъчен кредит по реда на чл. 69 от ЗДДС е начислен в нарушение на разпоредбите на ЗДДС и Правилника за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност /ППЗДДСД данъкът е начислен от нерегистрирано лице; върху освободена доставка или доставка с място на изпълнение извън територията на страната. Когато се установи, че не е налице доставка, няма основание за данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 6 от ЗДДС.

В хода на проверката, както и пред настоящата инстанция, не са представени годни доказателства за реално извършени доставки на стоки относими към спорните доставки доказателства и документи, които да релевират изводи респ. да установят наличието на доставка

или услуга по тях, което прави извода на органите по приходите за липсата на такава правилни и законосъобразни.

Реалното извършване на една доставка е положителен факт от действителността, който при осъществяването си остава следи и за него съществуват преки и косвени доказателства.

Съдът споделя становището на решаващия орган, че представените в хода на административното обжалване доказателства – Договори, приемо - предавателни протоколи към тях, СМР и други не са достатъчни да релевират реалност на услугите, предмет на процесните фактури, тъй като представляват частни свидетелстващи документи, с които издателят свидетелства за съществуването или не на определени факти, които по смисъла на ГПК имат материална доказателствена сила и следва да се преценяват с оглед на всички останали събрани доказателства. Преценката на частния писмен документ следва да се основава на разпоредбите на чл. 180 и чл. 181 от ГПК. Съгласно разпоредбата на чл. 180 от ГПК, частните документи подписани от лицата, доказват единствено авторство на лицата, които са ги подписали. Но верността на изявленията, които се съдържат в тях се преценяват с оглед това от кого изхождат, кога са съставени, по какъв повод, какви правни последици настъпват за страната, която се позовава на тези документи.

Предвид обстоятелството, че в хода на ревизията, при извършена служебна проверка безспорно е установено, че дружествата не разполагат с кадрова обезпеченост, като най-логичния извод, който е релевантен в случая е за липса на реалност на спорните услуги. В настоящия случай за реалното изпълнение на доставките са необходими и технически средства, с които да се извършват възложените услуги. Доставчиците не доказват, че притежават такива технически средства и следователно не биха могли да извършат тези услуги.

Само наличието на данъчни фактури, макар и отговарящи на изискванията на Закона за счетоводството, документи за плащане на данъчната основа по фактурите и начисляването на ДДС по чл. 86 от ЗДДС не представлява основание за признаване правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури на получателя – [фирма]. Съдебната практика е категорична, че доказване на реалността на сделката респ. доставката не се осъществява само с констатиране на счетоводното им отразяване при доставчика и получателя и с осъщественото плащане на данъчната основа и ДДС. Движението на парични средства, документалното оформяне на сделките чрез фактури и отразяване в дневниците за покупки и продажби, не означава реално прехвърляне на правото на собственост върху стоки и извършване на услуги. Липсата на доказателства, които установяват кадрова и

техническа обезпеченост на всеки един от доставчиците инвокира предпоставки за нереалност на извършените от тях доставки на услуги което прави обжалвания РА в тази му част законосъобразен.

В този смисъл е и практиката на С.. В тази връзка в т. 13 от Решение по дело **С-342/87 Г. Н.**, С. е приел, че упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит, не включва данъка, който се дължи само защото е вписан във фактура; упражняването на това право се ограничава само до действително дължимите данъци, т. е. тези, отговарящи на облагаема сделка или платени, доколкото са дължими. В т. 17 от същото решение се сочи, че **„ако всеки фактуриран данък можеше да се приспада, дори когато не отговаря на действително дължим данък, то данъчната измама би била по-лесна“**. Аналогични изводи се съдържат и в решение от 29.04.2004 г. по дело С-152/02.

Съдът намира, че в конкретния случай не е приложима и съдебната практика на С., цитирана в жалбата на [фирма].

Съгласно съдебната практика на С. понятието „доставка“ обхваща всяко прехвърляне на материално имущество от едната страна, която оправомощава другата страна да разполага с него като собственик на собствеността /т. 39 от Решение от 12.01.2006 г. по обединени дела С-354/03, С-355/03 и С-484/03/. Затова е необходимо да се установи дали за конкретното приспадане е налице доставка - получаване на стоките или услугите. Следователно, данъчните органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че това право е упражнено въз основа на документ /фактура/ с цел изкуствено създаване на условия за правото на приспадане на данъчен кредит. Изкуственото създаване на условия за получаване на изгода, каквато в случая представлява правото на приспадане на данъчен кредит се определя като злоупотреба /т. 74 и т. 75 от Решение от 21.02.2006 по дело С-255/02/.

Това разбиране се потвърждава и от изложеното в решение № 11020 от 13.08.2012 г. на ВАС. Мотивите на ВАС за това са, че не следва да се пренебрегва липсата на реални доставки и да се признава правото на данъчен кредит на жалбоподателя, тъй като в основата на прилагането на механизма на ДДС стои именно извършването на облагаеми сделки. /Вж. и Решения на ВАС № 9933 от 09.07.2012 г., № 13739 от 01.11.2012г., № 11020 от 13.08.2012 г., в които се съдържат аналогични аргументи/.

С оглед на изложеното, липсата на каквито и да било доказателства, че както [фирма], така и всички доставчици по процесните фактури са имали на разположение необходимата, кадрова, техническа обезпеченост, разполагаеми складови бази и търговски обекти води до извод, че не е налице основание да се признае правото на данъчен кредит.

По горните съображения, съдът следва да постанови отхвърляне на жалбата срещу РА в частта за непризнато право на приспадане на ДДС по издадените процесни фактури, по които дружеството-жалбоподател е упражнило правото на данъчен кредит.

От всичко изложено следва извод, че жалбата по делото е неоснователна изцяло и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

С оглед крайния изход на делото, заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК във вр. с чл. 8 и с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да заплати в полза на бюджета на ответника сумата в размер на 2 789,31 лв. (две хиляди седемстотин осемдесет и девет лева и тридесет и една ст.), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. 3 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, VII състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК 12129006/8, със седалище и адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], електронен адрес: [електронна поща], с управител М. Я., чрез адвокат М. К. Д., в качеството му на пълномощник, срещу Ревизионен акт № [ЕГН]/17.04.2012 издаден от орган по приходите при ТД на НАП С.-град, потвърден с решение № 2381 от 05.10.2012 г. от директора на Дирекция „О.“ – [населено място] при ЦУ на НАП С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК 12129006/8, със седалище и адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], електронен адрес: [електронна поща], с управител М. Я., срещу Ревизионен акт № [ЕГН]/17.04.2012 издаден от орган по приходите при ТД на НАП С.-град, потвърден с решение № 2381 от 05.10.2012 г. от директора на Дирекция „О.“ – [населено място] при ЦУ на НАП С., сума в размер на 2 789,31 лв. (две хиляди седемстотин осемдесет и девет лева и тридесет и една ст.) – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ:

